

Jeszenszky Géza üzenete október 23-a kapcsán

Saturday, 24 October 2009

Last Updated Saturday, 24 October 2009

Tisztelt
Honfitársak!

Amikor az
Egyesült Államokban képviseltem Magyarországot, az Orbán-kormány idején,
nemzeti ünnepeinken mindig köszöntöttem az Amerikában tartózkodó magyarokat.
Akiiket lehetett, személyesen, a többit írásban.

Úgy alakult,
hogy a kaliforniai magyarok meghívására az 56-os forradalom idei évfordulóját
velük ünnepelem, de örömmel köszöntöm írásban New York népes magyar közösségét.
Márai Sándor, a Nyugaton élQ emigráns megrázó versében rámutatott, hogy a
régóta szabadságban élQk nem tudják, mi az egy brutális diktatúrában senyvedni.

„És kérdik,
egyre többen kérdik,

Hebegve, mert végképp nem értik

Pk akik örökségbe kapták:-

Ilyen nagy dolog a Szabadság?"

Márai
pontosan tudta, hogy a demokratikus világ ugyan csodálta a magyarokat, amiért
szinte pusztá kézzel, benzinnel töltött palackokkal harcoltak a szovjet tankok
ellen, de nem értette, mi hajthat egy népet, teenagereket, a pesti srácokat és

lányokat, szinte öngyilkos tettekre, hogy megállítsák a betolakodó szovjet katonákat..

Mára a

magyar nép is megszokta a szabadságot, észre sem veszi, hogy azt el is lehet veszíteni, akár külső erők révén, akár rossz, lelketlen, önző vezetők miatt.

Társadalmunk

többségének 56 nem személyes emlék, élmény (jó esetben olyan, mint 1848/49, egy megkapó, szép mese), ezért is fontos felidézni, ébren tartani jelentőségét. 53 éve, 1956 október 23-án, egy verőfényes őszi kedden a szegedi egyetemisták kezdeményezését átvéve a budapesti Műegyetem diákjai békés felvonulást hirdettek 16 jogos követelésük támogatására. Fél Budapest melléjük állt, másnap az egész ország, és a kommunista hatalom kártyavárként összeomlott. Október 30-án Nagy Imre, az új miniszterelnök bejelentette a többpárt-rendszer visszaállítását és a szovjet csapatok Budapestről történő kivonását – ez egy hihetetlen győzelem képzetét keltette mindnyájunkban, akik akkor ezt hallottuk, átéltük. Annál szörnyőbb volt november 4-én hajnalban a szovjet ágyúk hangjára ébredni, és szembesülni a kommunista rendszer visszatéréssel. De ha 56 szelleme nem élt volna sokkal több magyar emberben, mint bárki gondolta, harminchárom évvel később nem győzhetett volna másodsor is a forradalom. 1989, a rendszerváltozás, 56 győzelme volt: a forradalom kivégzett vezetőit az egész világ tiszteletadása mellett újra eltemették, a két fő cél, a nemzeti függetlenség helyreállítása és a többpárti demokrácia, megvalósult, illetve úton volt a beteljesülésre. Húsz éve, érett fejjel ugyanazt a boldogságot éreztem, mint 15 évesen: a történelmi balsors véget ért, most már mi vagyunk sorsunk kovácsolói. Az 56-ban az egész világ elött minden hitelét elvesztett kommunista ideológia nem heverte ki az akkori blamázt. 1989-ben a magyar és lengyel példa nyomán a többi európai kommunista rendszer is összeomlott. A magyar nemzet elszakított részei is bizakodtak, hogy az elnyomás és hátrányos megkülönböztetés évtizedei véget értek.

Ma ugyan nem

élünk diktatúrában, mégis széleskörű a csalódottság. Nemcsak a súlyos anyagi gondok miatt. A nyolcadik éve hatalmon lévő kormány rossz politikája miatt Magyarország szinte minden területen lemaradt a kommunizmusból ugyancsak megszabadult sorstársai mögött. A szabadságjogaikkal élők tüntetéseket az 50 évfordulón a rendőrség brutálisan összeverte. A nép bizalmát elveszített kormány mégis ragaszkodik a hatalomhoz és folytatja számos rossz gyakorlatát. Látszólag nem október 23-a hívei győztek, hanem a november 4-i szovjet beavatkozás haszonélvezői – de csak pillanatnyilag.

Ma

Magyarországon nem 56 a téma, a gazdasággal kapcsolatos aggodalmak uralják a közbeszédet, a gondolkodást. A baj látszólag Amerikából, általában a gazdag országokból indult ki, de értük nem kell aggódni: erős gazdaságok, kemény munkához hozzászokott emberek, a hibák kijavítására szocializálódott társadalom.

Nálunk van

ok az aggodalomra: 42 évi kommunizmus tönkretette a gazdaságot és elszoktatta az embereket a kemény munkától, felelősségérzéstől, hazafiságtól, pedig mindezek szükségesek a kilábaláshoz. Azóta, hogy a lengyel és a magyar nemzet kezdeményezésére eldőlt a kommunista domináció, 19 év alatt sok kedvező változás történt, de az utolsó hét évet a gazdasági semmittevés, a rossz irányú változtatások, a demokrácia visszaszorulása és a külpolitikai visszarendezés jellemezte. Ha 56 sikerül, akkor ma ez az ország egy más, jobb gazdaság, egészségesebb társadalom lenne, akkor 1989 jó harminc évvel korábban köszöntött volna be, és 56 szelleme fennmaradva ma a magyar nemzet egészen más képet mutatna.

Mégsem

szabad elkeseredni, elveszíteni a reményt, hogy Magyarországból lesz még virágzó ország, ahonnan nem elmenni kell, hanem ahová érdemes hazatérni, mert ott becsületes munkával lehet boldogulni. A rendszerváltozás kezünkbe adta azt a lehetőséget, amit a nagy magyar politikai gondolkodó, az 56-os kormány államminisztere, Bibó István így fogalmazott meg 1945-ben: a demokrácia mint népuralom „közelebbre egy olyan politikai rendszer, amelyben a nép, vagyis az átlagemberek összessége abban a helyzetben van, hogy vezetni tudja válogatni, ellen tudja állítani, és ha kell, el tudja kergetni”. Pár hónapon belül választások lesznek Magyarországon. Már kormányt viselt, kipróbált emberek, és sok százezer fiatal kész arra, hogy kirántsa az ország szekerét a kátyúból. El fog eldőlni, hogy hová akar jutni ez a nemzet. Ami mellett ezer évvel ezelőtt döntött, Európába, vagy visszaesik, ahonnan jött, Ázsiába, a betegségek és a nagy vagyoni különbségek világába, netalán megcélozza a törzsi háborúk, és a mérhetetlen szegénység földrészét, Afrikát. 56 harcosai tudták, hol van Magyarország helye. Kövessük őket!

Jeszenszky

Géza